

ИЗБОР НАРОДНООСЛОБОДИЛАЧКОГ ОДБОРА ЗА ГРАД УЖИЦЕ

Први дани слободе донели су и читав низ крупних питања од одсудног значаја која нас сваког часа подсећају како на величину тако и на тешкоће и озбиљност нашег положаја. Тек што смо један део наше земље очистили од прљавих окупаторских чијама а већ пред нама стоје други не мање важни проблеми.

На конференцији грађана, одржаној 7. ов. мес. у Ужицу сазваној од стране Штаба Улшчког одреда ова крупна питања — уколико се тичу града Ужица — бшга су Різнета и расправљена.

У чему се састоје та питања и ти проблеми? — О овоме је говорио друг Миша Ковачевић. На првом месту, рекао је углавном, треба обезбедити исхрану војске и града. Затим долазе питања безбедности, огрева и крова над главом, проблем мобилизације и многа друга ситнија али не мање важна питања. Те проблеме треба решавати тако да цео народ, а не само поједини друштвени редови, буде задовољан. На том путу стоје пред нама огромне тешкоће. Пре свега, тешкоће ствара донекле наш чудноват положај. Ослобођена територија сваким даном расте, али у њој још нема јединствене државне власти која би била у стању да, организовањем једне веће територије, одговори оним многобројним задацима које једно ратно стање собом доноси а које ствара непремостиве тешкоће и многим богатијим и већим државама. ПГоложај нашег ужичког краја у многоме је отежан и услед тога што непријатељ, за време своје тлачитељске управе, у толикој мери опустошио наша богатства и наше резерве у сировинама, намирницама, новцу и свакојаким за живот најнужнијим потребама да се данас налазимо готово без ичега. Ако се овоме дода још и пасивност самог краја, слаба индустрија, велики број чиновника и позамашан број избеглица, тешкоће изгледају сасвим непремостиве. А уствари оне се ипак могу и морају пребродити.

Грађанин Улсица Миленко Ковачевић, који је узео реч на конференцији, најбоље је окарактерисао пут који мора довести до решења. То је пут јединства свих родољуба на овом послу. Он је апеловао на све нас грађане Улшца, да се сетимо зулума и срама кога смо под мрским неиријатељем гроживљавали и да према то-

ме одмеримо огромну разлику коју нам је донела слобода. Треба поћи од оног што је било и како би иако било да су тирански остали код нас, треба се сетити шта та „виша цивилизација“ чини од покорених народа а поготово ако су они словенске крви, као што смо ми Срби, па да се увери да, ниједна жртва није прескупа ако се радк о томе да задржршо ову нашу слободу. Један део Ужичана, изгледа, да није схватао ову истину и тиме се има објаснити њихов прилично слаб одзив на конференцији. Они се, вероватно, боје новотарија, они се боје да се не замере својим бившим тиранима, али заборављају да је питање баш њиховог опстанка везано за ову муком извојевану слободу и да би без ње и они и њихова богатства сигурно пропали. Зато је потребно да за ту нашу слободу сви радимо, да сви помогнемо оне који за њу дају и своје животе, зато је нужно да се сви ујединимо, без обзира на политичке разлике које су нас раније разједињавале, без обзира на богатство и веру јер ћемо једино на тај начин моћи да се као људи, као Срби одржимо.

Дакле, први услов одржања наше слободе, а тим самим и нашег опстанка, први корак ка решењу на изглед нерешивих проблема, јесте наше јединство, јединство свих грађана.

Други услов је наша пуна љубав, наша пуна преданост за посао који радимо. Од нас ће се тражити многе жртве, а саме жртве, без љубави за слободу, биле би само кулук, а нико данас више кулука не жели.

На треће место долази потреба плана организације посла. Зато је било потребно да се грађани Ужица нађу на окупу у једном телу, једном одбору који би имао за задатак да, у пуној сарадњи са Штабом и Командом места, детаљно претресе у Ужицу затегнуту ситуацију, да увиди потребе које треба задовољити, потребе чије се задовољење може одложити, да поведе рачуна о томе да се не деои да једни све имају док други у свему оскудевају, једном речи да плански ради на решењу шре изнетих питања.

Пошто су се присутни са горњим излагањима сложили, то је председавајући конфереиције изнео предлог листе грађана који би требало да уђу у ново-формирани Народноослободилачки одбор за град Ужице. Предложена листа примљена је са аklamацијом.

У одбор су уШИ:

Ацо Марјановић, трг.; Раденко Стефановић, абација; Миленко Ковачевић, трг.; Миодраг Ковачевић, трг.; Живко Вилотијевић, сарач; Коста Ђурчић, бербер,- Симо Јовановић, обућар; Мишо Грујовић, каф.; Душан Петровић, судија; Страхиња Стевовић, судија; Урош Бајчетић, пекар; Обрад Ђерасимовић, трг.; Раденко Станимировић, пекар; Станиша Ђокић, столар; Милош Марковић, кафеџија; Ристивоје Ковачевић, бравар; Стеван Ковачевић, абација; Војслав Шишовић, трговац; Раде Вукадиновић, пекар; Ђоко Дроб-

њаковић, шофер; Живко Батричевић, електричар; Илија Симовић, радник; Данило Поповић, радник; Витомир Чворовић, радник; Момчило Вуковић, радник; Мишо Ковачевић, адв. приправник; Ставро Гавровић, машиновођа.

(Из књиге „Вести Новости Реч народа, Титово Ужице, 1961).